

Dear Evan Hansen

INTEAM PRODUCTIES

Liegen tot het pijn doet

Wilfried Eetezonne

Gezien op 10 september 2026
Fakkeltheater, Antwerpen

De intrigerende musical 'Dear Evan Hansen' beleeft zijn Belgische première in een knappe productie van Inteam die de dubbele moraal van deze parabel over de gevolgen van sociale media niet verdunt.

17 SEPTEMBER 2026

In de jaren tachtig vatten Rockwell en Michael Jackson die beklemmende tijd treffend samen in hun hit 'Somebody's watching me and I have no privacy (woohoho)'. Wat hadden we toen schrik dat allerlei Big Brothers ons met hun satellieten in het snuitje hielden.

En zie zo'n dertig jaar later, in 2015, zwermde tieners massaal naar het theater om het personage Evan Hansen 'Jij wordt gezien' ('You will be found' in het origineel.) te horen zingen. Voor een tiener uit de jaren tachtig klinkt dat nog steeds licht bedreigend maar voor een prille generatie Angelsaksische Gen Z'ers werd de finale van het eerste bedrijf uit deze musical een lijflied. 'Ook al raast het duister door je heen/ Wil je wel maar lukt het niet alleen/ Jij wordt gezien,' werd een noodkreet om uit een sociaal en digitaal isolement te geraken. Welja, het is moeilijk om geen krop in de keel te krijgen als deze knap gecomponeerde pop hymne aanzwelt voor de pauze. Maar de dissonante tonen en de dramatische drum waarmee de song eindigt, kondigen de neergang van het titelpersonage aan.

Brieven aan jezelf

Dat 'Dear Evan Hansen' - libretto van Steven Levenson, muziek en lyrics van Benj Pasek en Justin Paul - een hele nieuwe generatie naar het theater lokte bij zijn wereldpremière is al één verdienste. Ook tijdens onze voorstelling in het Fakkeltheater lag de gemiddelde leeftijd van het publiek gevoelig lager. Maar deze 'tranche-de-vie-musical' is ook een volledig origineel verhaal met originele songs. In tijden van jukeboxmusicals al dan niet gebaseerd op een film is dat een aangename zeldzaamheid.

Evan Hansen (rol van Daan Keisse) uit de titel is een neurodiverse tiener die aan zijn laatste secundaire jaar begint. Een pizza bestellen is moeilijk voor hem want het mogelijke sociaal contact met de koerier is te beangstigend en dus eet hij

maar niet. Zijn moeder (Joke van Robbroeck) rijgt de nachtshiften aan mekaar om de touwtjes aan mekaar te knopen. Vader is al lang uit de familiefoto geknipt.

Ook Evan voelt zich geïsoleerd. Hij “tikt tikt tikt maar op het glas/ En zwaait totdat het pijn doet”, zingt hij maar niemand ziet hem. Dat raam kan natuurlijk ook een scherm zijn.

Van zijn therapeut moet hij zich oppeppen door brieven te richten aan zichzelf. Vandaar de titel. Eén zo'n brief komt in handen terecht van zijn klasgenoot Conner Murphy (Joppe Dekoker) die in een tragische knoop zit met zichzelf. Hij zal uit het leven stappen. Als de ouders van Conner (Mira Delbaen en Pieter Klinck) die brief vinden, denken ze dat Conner hem geschreven heeft aan Evan en ze hopen bij hem antwoorden te vinden.

Getroffen door het leed van de ouders en wanhopig op zoek naar emotionele verbinding, besluit Evan te liegen en hij verzint een mooie vriendschap tussen hem en Conner. Hij zal er zelfs een reeks emails voor vervalsen. De leugens lopen uit de hand met dank aan de sociale media. Een fundraising wordt opgericht om een herdenkingsplek in te richten voor Conner en Evan wordt meer en meer een surrogaat zoon voor de familie Murphy. Hij wint zelfs het hart van Conner's zus Zoë (Charlotte Suijs).

Opbiechten

En kijk: de jongen die schrik had om een pizza te bellen wordt inderdaad gezien en groeit uit tot een begenadigd spreker en een moreel leider. Hij hoeft zelfs zijn pillen niet meer te nemen. Als er dan barsten komen in zijn leugens en het internet zich tegen de ouders van Conner keert kan hij niet anders dan schoon schip maken en biecht alles op.

Daar stopt grotendeels het verhaal. Nog een keer zal hij Zoë ontmoeten in een epiloog. De band met de ouders van Conner lijkt finaal gebroken. Maar in hoeverre werd Evan gestraft? Dat komen we niet te weten. Ja, hij heeft geleerd uit zijn fouten, zegt hij, maar kunnen en willen we hem nog geloven? En willen we hem wel straffen in deze tijd waarin onze grote leiders met veel meer weggelaten of verwachten we dat nu eenmaal bij een jong hoofdpersonage? Je kan er nog lang na de voorstelling over doorpraten.

Deze parabel over de gevolgen van sociale media zit verduiveld knap in mekaar.

Deze parabel over de gevolgen van sociale media zit verduiveld knap in mekaar. De auteurs mixen klassieke *musical comedy* met drama. Een brief die in verkeerde handen komt en voor misverstanden zorgt. De komische, onhandige manier waarmee Evan zich dieper in de penarie lult. Het moment dat hij moet kiezen tussen de waarheid vertellen en zijn meisje verliezen of blijven volharden in zijn leugens. Het zijn plotelementen die zo uit een vrolijke romantische musical uit het interbellum zouden kunnen komen.

Daartegenover staat de scherpe kritiek op een maatschappij waarin eenzaamheid een winstmodel geworden is, waarin het 'gevoel' aan verbondenheid verward wordt met authentieke verbondenheid en waarin de enige weg naar connectie via leugens verloopt. Niemand gaat vrijuit in dit verhaal. De ouders van Conner willen geloven dat hun zoon een lieve inspirerende jongeman was en niet de verslaafde bully die ze hebben

opgekweekt. Het personage van klasgenoot Alana (Corama Gonzalez Garcia) is nog zo iemand die zich maar al te graag profileert op het graf van Conner. En dan is er nog Evan's cynische kameraad Jared (Keoni Blockx) die volop meewerkt aan de leugen en zijn verantwoordelijkheid volledig ontloopt. De recente tragische ontwikkelingen rond Cambridge professor Jason Arday en de politieke recuperatie deden me vaak denken aan de personages uit deze musical.

Heftige emoties

Er zitten nog meer lijntjes in het verhaal: het klasseverschil tussen de gezinnen, de mogelijke eigen doodswens van Evan, zijn moeilijke relatie met zijn moeder,... Dit alles maakt een veellalig en uitdagend verhaal gevoed met uitstekende songs zoals het 'Zwaaien tot het pijn doet', 'Jij wordt gezien', 'Requiem' of het syllabisch gedreven uptempo 'Groetjes van mij' waarin Evan en Jared de perfecte Conner verzinnen waarop die verzonnen figuur gaat meezingen en dansen. Het is het soort surreële song die enkel in musical kan bestaan. De vertaling die Danny Westerweel maakte voor de Nederlandse productie kreeg een welgekomen Vlaamse bewerking waardoor de teksten natuurlijker klinken. Ze worden prima gebracht door de live band onder leiding van Charles Vandenbroucke.

Regisseurs Brecht Callewaert en Niels De Valk verdunnen de boodschap van de musical gelukkig niet maar trappen evenmin in de open val getrapt om de heftige emoties die er al zijn nog aan te dikken. Callewaert heeft geen angst voor pauzes, noch om het verhaal in een rustiger tempo te brengen dan doorgaans gebeurt in het genre. Niettemin laat hij sommige personages nog iets te veel nodeloos roepen en de metalige klank in het Fakkeltheater helpt daar niet. Alles wordt verteld in een eenvoudig decor van praktikabels omgeven door grote blauwachtige computerschermen en ook de personages hebben in hun kostuums blauwe schakeringen die hun verknochtheid aan de schermen slim versterken.

De jonge acteur Daan Kisse bevestigt hier zijn speltalent in een moeilijke hoofdrol.

Evan Hansen is een heel moeilijke rol. Hij staat constant op scène, is tegelijk dader, slachtoffer en product van zijn eigen leugens. We moeten sympathie voor hem hebben, maar ook niet te veel en zijn stoornis mag geen karikatuur worden. De jonge acteur Daan Kisse maakte recent al indruk als Gabriël in 'Next to Normal' en bevestigt hier zijn speltalent. Zijn Evan is voortreffelijk en heel zuiver. Met zijn zacht prevelende stem is er niets te veel of te weinig aan zijn vertolking. De partituur voor Evan is echter ook zeer hoog gecomponeerd en dat wil bij Kisse helaas niet altijd lukken. Hoge noten komen er alleen maar onder een lelijke druk. Hoewel we vroeg in de voorstellingen reeks gingen kijken, klonk er al enige vermoeidheid in de stem. Het is te hopen dat hij al genoeg metier heeft om hiermee om te gaan. Dit is eerder bezorgdheid dan kritiek. Het publiek vergaf hem duidelijk die schoonheidsfoutjes.

Joppe De Koker maakt ook een mooie boog in zijn personage van de donkere Conner naar de zonnige Conner en ook Charlotte Suijs brengt de dubbele gevoeligheid van Zoë goed als de zus die na de zelfmoord van haar broer eindelijk uit de schaduw kan treden. Op de ouderrollen valt weinig aan te merken. Enkel Coraima Gonzalez Garcia brengt Alana wat te clichématig als de *American high school girl*. Maar in zijn geheel wordt hier een zeer knappe voorstelling neergezet.

Vraag echter is hoelang 'Dear Evan Hansen' de tand des tijds zal doorstaan. Aan de songs en de kern van de thematiek zal het niet liggen, maar in dit amper tien jaar oude verhaal is er nog geen sprake van TikTok, laat staan AI. Reden te meer om deze boeiende momentopname van gisteren vandaag nog te gaan bekijken.